

Arrest

nr. 137 869 van 3 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 10 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 augustus 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 11 augustus 2014 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

naam: [J. E. S., H.]

voornaam: /

[...]

nationaliteit: Egyptische

in voorkomend geval, ALIAS: /

wordt bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

uiterlijk op 11/08/2014.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel (en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Een PV voor illegale drugsfabricatie werd ten zijne laste opgesteld.

PV nr AN.60.L6.005633/2014 van de politie van Antwerpen

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 16/01/2014."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve dient erop te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 10 januari 2014 reeds bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, en dit naar aanleiding van een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2013 tot weigering tot inoverwegingname van een herhaalde asielaanvraag. Er blijkt niet dat verzoeker in beroep ging tegen dit bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt aldus niet langer het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker nog tot voordeel kan strekken.

Verweerder werpt in zijn nota daarnaast op dat verzoeker ook geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, omdat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het

grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ter terechtzitting gewezen op het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten dat definitief is geworden en de gebonden bevoegdheid waarover het bestuur in beginsel beschikt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en gevraagd zijn actueel belang toe te lichten, brengt verzoeker geen argumenten naar voor en stelt hij zich te gedragen naar de wijsheid van de voorzitter. Hij betwist hierbij niet dat hij zich bevindt in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarbij hij in het Rijk verblijf zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten, en met name niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

De Raad stelt ook vast dat het door verzoeker naar voor gebrachte middel in wezen enkel ingaat op een tweede motief op grond waarvan het bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, met name het motief gegrond op artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan evenwel nog niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Ook waar verzoeker geen termijn wordt gegeven om het grondgebied te verlaten betreft de vaststelling dat verzoeker een gevaar is voor de openbare orde slechts een bijkomende redengeving, naast de vaststelling dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er blijkt evenmin dat verzoeker nog belang heeft de termijn aan te vechten die hem werd gegeven om het grondgebied te verlaten, nu niet blijkt dat tot hertoe enige gedwongen verwijdering werd overwogen en verzoeker dus in ieder geval heeft kunnen genieten van de volledige termijn van 30 dagen om zijn vertrek vrijwillig te organiseren. Door louter op te merken dat hij Koptisch christen is, blijft verzoeker vervolgens in gebreke om met concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aannemelijk te maken dat hij een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) vreest bij terugkeer naar het land van herkomst. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De Raad kan in dit verband vervolgens verwijzen naar de verschillende asielprocedures die door verzoeker werden doorlopen in België en die alle werden afgewezen, hetgeen impliceert dat hierbij ook geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling werd weerhouden op grond van het gegeven dat verzoeker Koptisch christen is. Een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM blijkt niet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoont dat hij een belang heeft bij het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 augustus 2014 (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS